

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 19 grudnia 2016 r. – Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogła Ahmedbekov/Zamestnik-predsedał na Dyrżawna agencija za bežancite

(Sprawa C-652/16)

(2017/C 086/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogła Ahmedbekov

Strona przeciwna: Zamestnik-predsedał na Dyrżawna agencija za bežancite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 78 ust. 1 i art. 78 ust. 2 lit. a), d) i f) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, motywu 12 i art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (ze zmianami), wynika, że określona w art. 33 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy podstawa niedopuszczalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej stanowi normę o bezpośrednim skutku, od której stosowania nie mogą odstąpić państwa członkowskie, w tym poprzez stosowanie korzystniejszych przepisów prawa krajowego przewidujących rozpatrzenie pierwszego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w świetle tego, czy wnioskodawca spełnia w pierwszej kolejności przesłanki przyznania statusu uchodźcy i następnie przesłanki udzielenia ochrony uzupełniającej, zgodnie z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy?
- 2) Czy z art. 33 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami), interpretowanego w związku z art. 7 ust. 3 i art. 2 lit. a), c) i g) oraz z motywem 60 tej dyrektywy wynika, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym niedopuszczalny jest wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony w imieniu pozostającego pod opieką małoletniego przez jego rodzica, gdy wniosek ten uzasadniono statusem dziecka będącego członkiem rodziny osoby, która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej?
- 3) Czy z art. 33 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami), interpretowanego w związku z art. 7 ust. 1 i art. 2 lit. a), c) i g) oraz z motywem 60 tej dyrektywy wynika, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym niedopuszczalny jest wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony w imieniu osoby pełnoletniej, gdy wniosek ten uzasadniono w toku procedur przed właściwym organem administracyjnym jedynie statusem wnioskodawcy będącego członkiem rodziny osoby – która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej na tej podstawie, że ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej – a wnioskodawca ten nie ma prawa wykonywania działalności zawodowej w chwili złożenia wniosku?
- 4) Czy art. 4 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽²⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (ze zmianami) interpretowany w związku z motywem 36 tej dyrektywy wymaga, aby ocena istnienia uzasadnionej obawy przed prześladowaniem lub rzeczywistego ryzyka doznania poważnej krzywdy była oparta jedynie na faktach i okolicznościach związanych z wnioskodawcą[?].
- 5) Czy art. 4 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) interpretowany w związku z motywem 36 tej dyrektywy i art. 31 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) dopuszcza w państwie członkowskim orzecznictwo krajowych sądów, na mocy którego:
 - a) zobowiązano właściwy organ do rozpatrzenia w tym samym postępowaniu wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej członkom jednej rodziny, gdy wnioski te uzasadniono takimi samymi faktami, a w szczególności twierdzeniami, że wyłącznie jeden z członków rodziny ma status uchodźcy;

- b) zobowiązano właściwy organ do zawieszenia postępowania dotyczącego wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej członkom jednej rodziny – którzy osobiście nie spełniają przesłanek do udzielenia takiej ochrony – do chwili zakończenia postępowania dotyczącego wniosku członka rodziny złożonego na tej podstawie, że osoba ta ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej;

w tym, czy wskazane orzecznictwo sądów jest dopuszczalne ze względów związanych z nadrzędnym interesem dziecka, utrzymaniem jedności rodziny i ochroną prawa do życia prywatnego i rodzinnego, prawem do pozostania w państwie członkowskim do chwili rozpatrzenia wniosku, a także przy uwzględnieniu art. 7, 18 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywów 12 i 60 oraz art. 9 dyrektywy 2013/32, motywów 16, 18 i 36 oraz art. 23 dyrektywy 2011/95, motywów 9, 11 i 35 oraz art. 6 i 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE⁽³⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową?

- 6) Czy z motywów 16, 18 i 36 i art. 3 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) interpretowanych w związku z motywem 24 i art. 2 lit. d) i j), art. 13 i art. 23 ust. 1 i 2 tej dyrektywy wynika, że dopuszczają one krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym określone w art. 8 ust. 9 Zakon za ubežiszteto i bežancite (ustawy o azylu i uchodźcach), na podstawie którego uznaje się za uchodźców także członków rodziny cudzoziemca z udzielonym statusem uchodźcy w zakresie, w jakim jest to zgodne z ich osobistym statusem, a w prawie krajowym nie istnieją podstawy wykluczające udzielenie statusu uchodźcy?
- 7) Czy z tego co przewidziano w odniesieniu do powodów prześladowania w art. 10 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) wynika, że złożenie skargi do [Europejskiego] Trybunału Praw Człowieka przeciwko państwu pochodzenia osoby określa tę osobę jako należącą do szczególnej grupy społecznej w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, czy też odpowiednio złożenie skargi należy uznać za opinię polityczną w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy?
- 8) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) wynika, że w toku postępowania sądowego sąd jest zobowiązany do rozpatrzenia co do istoty zadeklarowanych nowych podstaw do udzielenia ochrony międzynarodowej, których nie wskazano w skardze do sądu wniesionej na decyzję w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej?
- 9) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) wynika, że w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej sąd jest zobowiązany dokonać oceny dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy w sytuacji, gdy w zaskarżonej decyzji dokonano oceny wniosku w świetle tego, czy wnioskodawca spełnia w pierwszej kolejności przesłanki przyznania statusu uchodźcy i następnie przesłanki udzielenia ochrony uzupełniającej, zgodnie z wymogiem określonym w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 96.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Dachau/Achim Kollroß**

(Sprawa C-660/16)

(2017/C 086/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Dachau